

GARGMEL
ZAO ČOVJEK
DOBRA SRCA

GARGAMEL, ZAO ČOVJEK DOBROG SRCA?!

Nekoć davno postojala je šumica u kojem su svom tajnom naselju živjela malena stvorenja, a zvali su se Štrumfovi i bili su dobri, a bio je tu i Gargamel, zli čarobnjak. On je bio zao. "Kako mrzim Štrumfove, pohvata ću ja vas, pohvata ću ja vas, makar mi to bilo zadnje u životu", rekoh Gargamel.

Svi znamo za taj čudesan crtić koji je ispunio naša djetinjstva čak i moju mladost. Volio sam crtiće i kao mladić, jer sam uvijek, još i sada djelomično, dječarac u duši. Kada bi samo mogao biti veliki dječarac, to bi bio jebenica. Nije nemoguće, ali teško izvedivo.

Zašto sam izabrao ovaj naslov. Jer mi je samo tako doletio u glavu. Nije tekst koji ću napisati i za sada, pišajući ne znam kuda će me odvesti. Nemam ideju, ali je naslov dobar. Ima ono što je teško objašnjivo, to dobro srce u zlom čovjeku. Paradoks, totalni. Mislim da čak i nije toliko dramatičan koliko ima svoju težinu u riječima. Koliko se sjećam, i Gargamel je nekada znao pokazati taj djelić dobrog srca u crtiću.

Zli ljudi... Su zli. Mogu i oni postati bolji, kao i bolji zao. Tu mi padoše naslov filma "Dobar, loš, zao" kojeg vjerujem,

da je većina pogledala. Tako je nekako i u stvarnosti. Takvi nas ljudi okružuju. Skrivajući se iza maski, zavaravajući vas na trenutake, ali one koje padnu, kad tad. Blago onom koji može pročitati biće u čovjeku, onako na prvu. Ja sam paradoksalno lakovjeran i nepovjeran, istovremeno. I to je moguće. Kakav je dan. Kako me ide tada, a i zavisi od osobe koju upoznaješ. Tu se događa ono kada nekom predaš sebe, a on te zajebe, onako pošteno, zlo. Ti ispadaš zajeban sa svim tere-
tom na plećima, barem neko vrijeme, ali zlom čovjeku to nije strano i nisi mu ti prva mušterija. Kako žive s tim. Ne znam. Taj njihov teret je očito lakši. Kao što ona narodna upitna izreka ima tu imaginarnu dvosmislenost: "Što je teže? Kila željeza ili kila perja?". Mislim da su se zli dokopali perja. Ali neka im. To perje. Opet kažem svima onima koji su me ikada zajebali, a oni znaju koji su. Da mi se svi napasu muda. Ne mrzim ih. U biti su zajebali sebe. To su ljudi koji sve vide crno-bijelo, barem većina. Neka žive s tim. I neka se "tornjaju" kako bi rekao, ne samo moj prijatelj, Kempa iz Fleša.

Kad ih ja vidim na cesti, da ne trebaju oni, ja ću prijeći, jer

"Opet ćeš teturati uz memljiv zid.

Na iskrivljenoj česmi oprat ćeš lice.

Sjest na pločnik, zapalit cigaru.

I gledati na drugu stranu ulice.

*Sa one strane ulice stanuju
djevojčice kojima, kojima miriše koža.
Sa one strane ulice stanuju
djevojčice kojima, kojima miriše koža.
One vole frajere koji nose bradice
i čije ih riječi ostave bez daha”.*

Kako je Nele opjevao tu pjesmu. Divno.

Jesmo i tamo dane trošili. Nikada neću reći uzalud, kada tako nije bilo. Barem ne nama tada. Ludi i bez kontrole. Vrući u sedlu. Vidite kako misli krivudaju. I sada da to idem još jedanput pročitati, bilo bi mi bez veze, a kad pišem ima mi nekakve veze. Barem na trenutak. Barem mislim.

Lakša verzija zlih su loši. I tu se Gargamel može svrstati. A bome i Štrumfovi. I oni su ga znali izjebati, baš onako, ”u glavu”. Kada pogledate sve crtiće koje smo mi gledali i ove danas, pa tu uvijek netko nekog mora nasamariti, zajebati, sjebati, upucati, prevariti, istući, uloviti, zgaziti, izluditi, slo-miti, izudarati. Sjetite se koliko je Tom od Jerryja puta naje-bao. Jebi ga, kada malo bole to sagledaš, klinci gledaju, kao što smo i mi, crtiće koji ne imaju ništa dobro. Smiješni jesu, priznajem, ali nikada mi to nije palo na pamet. Zbilja su cr-tići oličenje onog najgoreg na humoristični način. Nešto kao moji tekstovi. U rangi crtića, ništa bolji i ponekad smiješni.

Vidite da ipak taj dječarac u meni još postoji. Možda i nije tako teško izvedivo kako sam napisao na početku...

”Ja sam pubertetlija zarobljen u telo odraslog čoveka”

citat iz filma ”Lajanje na zvezde”.